



Arrest

nr. 156 545 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen werden aan verzoekers betekend op 18 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2010 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 9 maart 2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 juni 2011 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13*quinquies* – asielzoeker).

Op 13 juli 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 21 september 2011 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 13 juli 2011 ontvankelijk.

Op 3 januari 2014 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag ongegrond.

Op 14 februari 2014 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet, voor de medische problematiek van hun minderjarige zoon.

De ambtenaar-geneesheer evalueerde de ingeroepen medische problematiek in zijn advies van 9 mei 2014.

Op 13 mei 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 14 februari 2014 ontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 28 mei 2013 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9^{bis} van de Vreemdelingenwet.

Op 16 juli 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9^{bis} van de Vreemdelingenwet, ingediend op 28 mei 2013, onontvankelijk.

Op 16 juli 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) voor elk van de verzoekers.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing aangaande eerste verzoeker, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Naam, voornaam: A., B.

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. “

Dit is thans de tweede bestreden beslissing aangaande tweede verzoekster en hun minderjarige kinderen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Naam, voornaam: A. V.

[...]

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als G., V.

+ minderjarige kinderen:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Op 6 oktober 2014 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 6 november 2014 heeft de arts-adviseur een advies verschaft.

Op 12 november 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 6 oktober 2014 onontvankelijk waarbij hij toepassing maakte van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Op 12 november 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Op 12 november 2014 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Bij arrest nr. 156 321 van 10 november 2015 vernietigde de Raad de beslissing van 13 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Bij arrest nr. 156 322 van 10 november 2015 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van 12 november 2014 waarin hij de aanvraag van 6 oktober 2014 onontvankelijk heeft verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun enig middel vooreerst het principe “*Accessorium sequitur principale*” aan en vervolgens de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij lichten hun eerste onderdeel toe als volgt:

“Accessorium sequitur principale”

“Niettegenstaande het feit dat uit art. 7 Vreemdelingenwet een gebonden bevoegdheid kan worde afgeleid, dient vastgesteld dat de Staatssecretaris pas overgaat tot afgifte van het bevel na betekening van de beslissing m.b.t. de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter (sic) Vreemdelingenwet. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. (zie in dezelfde zin RvV 138 413 (dd. 28.01.14) Een en ander blijkt uit het feit dat de beslissingen op dezelfde datum tot stand komen; door eenzelfde attaché worden genomen; op eenzelfde dag worden betekend; Tegen de beslissingen van onontvankelijkheid werd eveneens een annulatieberoep ingediend. (zie bijlagen) Gelet op de uit te spreken nietigverklaring van de kwestieuze beslissingen, dienen ook de bestreden bijlagen 13 (dit zijn volgbeslissingen te worden vernietigd).

Hoewel de thans bestreden bevelen gestoeld zijn op andere juridische en feitelijke overwegingen, stelt de Raad vast dat zij inderdaad op dezelfde datum en door dezelfde attaché zijn genomen als de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (rolnummer 159 094). De bevelen werden inderdaad op dezelfde dag ter kennis gebracht als de voormelde bestreden onontvankelijkheidsbeslissing. Echter, in deze zaak verwierp de Raad het beroep bij arrest nr. 156 543 van 17 november 2015. Bijgevolg kan *in casu* hoe dan ook geen eventuele vernietiging het gevolg zijn van het *adagium* 'Accessorium sequitur principale'.

Verzoekers lichten hun tweede onderdeel toe als volgt:

"Schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet

Art. 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt: [...]

In casu heeft de Staatssecretaris kennis van het gegeven dat er drie minderjarige kinderen zijn, op schoolplichtige leeftijd; zulks werd immers meegedeeld en gedocumenteerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet. (zie stuk 3)

De drie kinderen (E., Bl. en Bl.) gaan naar school in Sint-Niklaas, in de Heilige Familie.

Dit recht op onderwijs voor het kind, en de voorrang voor het belang van het kind, geconsacreerd in verschillende verdragsrechtelijke bepalingen. Hieruit vloeit voort dat een kind steeds de mogelijkheid moet kunnen genieten om een schooljaar dat reeds werd aangevat, ook te voltooien; zulks is evident in het belang van het kind. In casu werd de bestreden beslissing betekend na het aanvangen van het schooljaar. De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met dit element; evenmin wordt rekening gehouden met het reeds door de kinderen afgelegde schooltraject in België (gedurende meer dan 2 schooljaren) en de opportuniteit voor de kinderen om hun schoolopleiding hier te voltooien (i.p.v. te onderbreken). De bestreden beslissing is derhalve manifest strijdig met art. 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien de belangen van de kinderen (bij het voorzetten van hun opleiding) niet eens in overweging worden genomen."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

" Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoekers ontwikkelen de aangevoerde schending enkel in het licht van het belang van het kind en meer specifiek met betrekking tot het recht op onderwijs van de minderjarige kinderen. In de nota werpt de gemachtigde dienaangaande terecht op dat de bestreden bevelen werden genomen op 16 juli 2014. Ze werden bijgevolg niet betekend na het aanvangen van het schooljaar zodat dit argument van verzoekers feitelijke grondslag mist. De overtuiging van verzoekers dat hun kinderen de mogelijkheid moeten kunnen genieten om een aangevat schooljaar te voltooien, wordt bijgevolg door de bestreden bevelen niet met de voeten getreden. Bijkomend erkennen verzoekers, zoals uitdrukkelijk blijkt uit het eerste onderdeel van het middel, dat de thans bestreden bevelen samenhangen met de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard van dezelfde datum, genomen door dezelfde attaché en betekend op dezelfde dag. De Raad stelt inderdaad vast dat in de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing gemotiveerd werd aangaande het recht op onderwijs van de kinderen waarbij rekening gehouden werd met de voorgelegde schoolattesten, maar dat erop werd gewezen dat de betrokkenen niet aantonen dat de scholing van de kinderen niet in het herkomstland zou kunnen verkregen worden. Evenmin blijkt dat de scholing van de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde structuur behoeft die niet in het herkomstland te vinden is. De gemachtigde heeft bijgevolg de aanvraag onontvankelijk verklaard en bevelen gegeven het grondgebied te verlaten. Verzoekers brengen geen elementen aan die ingaan tegen deze overwegingen van de gemachtigde. De Raad volgt verzoekers bijgevolg niet dat de belangen van de kinderen bij het voortzetten van hun opleiding niet in overweging werden genomen. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES